

Е. Локхарт

**СЕМЕЙСТВО
ЛЪЖЦИ**

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Family of Liars*

Copyright © 2022 by E. Lockhart

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2022

Редактор Вили Вълканова

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2022

Тираж: 2500 бр.

ISBN 978-954-27-2792-7

На Хейзъл

Скъпи читатели,

Тази книга съдържа информация, която би развалила изненадата в края на романа „Ние, лъжците“, ако не сте го прочели още.

Обичам ви и написах тази книга за вас – с много амбиция и силно кафе.

Целувки,

Е.

ЧАСТ ПЪРВА

ЕДНА ИСТОРИЯ ЗА ДЖОНИ

1.

СИНЪТ МИ, ДЖОНИ, е мъртъв.

Джонатан Синклер Денис, така се казваше. И умря на петнадесет години.

Стана пожар и аз го обичам, и постъпих несправедливо с него, и ми липсва непрекъснато. Той никога няма да порасне по-висок, никога няма да си намери партньор, никога повече няма да участва в марафони, никога няма да отиде в Италия, както искаше, никога няма да се качи на една от онези въртележки, които те обръщат с главата надолу. Никога, никога, никога. Никога няма да направи нищо.

Но въпреки това, той доста често продължава да посещава кухнята в къщата ми на остров Бийчуд.

Виждам го късно през нощта, когато не мога да заспя и реша да сляза да си взема чаша уиски. Изглежда точно както изглеждаше, когато беше на петнайсет. Русата му коса стърчи разрошена. Носът му е изгорял от слънцето. Ноктите му са изгризани и обикновено е облечен с шорти и суитшърт. Понякога носи синьото си карирано яке, защото въщи е хладно.

Позволявам му да пие уиски, защото и без това е мъртъв. Как би могло да му навреди? Но вместо това, той често ме моли за горещо какао. Призракът на Джони обича да седи на кухненската маса и да потропва с босите си крака по ниските шкафове. Вади старите плочки с букви от кутията за „Скрабъл“ и бавно подрежда разни изречения по плота на масата, докато си говорим. „Никога не яж нещо по-голямо от задника ти.“ „Не приемай „не“ за отговор.“ „Дръж се малко по-мило, отколкото е необходимо.“ Такива неща.

Често ме моли да му разказвам истории за семейството ни.

– Разкажи ми какво сте правили, когато сте били тийнейджърки – казва тази вечер. – Ти, леля Пени и леля Бес.

Не обичам да говоря за онова време.

- Какво искаш да ти разкажа?
- Каквото и да е. С какво сте се занимавали. Какви пакости сте правили. Тук, на острова.
- Правехме същото, каквото и сега. Излизахме с лодките в морето. Плувахме. Тенис, сладолед и вечеря на грил.
- Спогаждахте ли се тогава? – пита той. Има предвид мен и сестрите ми, Пени и Бес.
- Донякъде.
- Правили ли сте неща, за които да ви се карат?
- Не – отвръщам аз. А после се поправам: – Да.
- Какви например?
- Поклащам глава.
- Каж ми де – упорства той. – Кое беше най-лошото нещо, което сте правили? Хайде, изплюй камъчето.
- Не! – засмивам се аз.
- Да! Моля те! Най-лошото, ама най-лошото нещо, което сте правили. Разкажи на горкичкия си мъртъв син всичко, до последната скандална подробност.
- Джони.
- Е, хайде де. Няма как да е било чак толкова страшно – казва той. – Нямах представа какви неща съм виждал по телевизията. Много по-ужасни от всичко, което е възможно да сте направили през осемдесетте години.
- Мисля, че Джони продължава да се появява при мен, защото не би могъл да почива в мир, преди да си отговори на някои въпроси. Не спира да ме пита за семейството ни, за семейство Синклер, защото се опитва да разбере острова, хората, които го обитават, и причините, поради които се държим така. Историята ни.
- Иска да знае защо е умрял.
- Дължа му тази история.
- Добре – съгласявам се накрая. – Ще ти разкажа.

ПЪЛНОТО МИ ИМЕ е Керълин Ленъкс Тафт Синклер, но всички ме наричат Кери. Родена съм през 1970 година. И това е историята на седемнадесетото ми лято.

Това беше годината, когато момчетата дойдоха на остров Бийчуд. И годината, когато видях призрак за първи път.

Никога не съм разказвала тази история на когото и да било, но мисля, че именно това е историята, която Джони има нужда да чуе.

„Правили ли сте неща, за които да ви се карат?“, попита ме той. „Кажи ми де. Кое беше най-лошото нещо, което сте правили? Хайде, изплюй камъчето... Най-лошото, ама най-лошото нещо, което сте направили.“

Разказът на тази история ще ми коства много болка. Всъщност дори не съм сигурна, че ще мога да я разкажа правдиво – макар че ще се опитам.

Но, виждате ли, аз съм била лъжкиня през целия си живот.

Това е нещо, което се среща често в нашето семейство.

ЗА АВТОРКАТА

Е. Локхарт е авторката на „Ние, лъжците“ – бестселър, стигнал до първото място в класацията на „Ню Йорк Таймс“. Изобретила е и един от супергероите в пантеона на Ди Си Комикс. Книгите ѝ включват романите „Уисъл: Новата героиня на Готъм“, „Отново, отново“, „Неприличната история на Франки Ландау–Банкс“ – финалист за Националната литературна награда, отличен и с почетна награда „Майкъл Л. Принц“, както и „Истинска измама“ – бестселър на „Ню Йорк Таймс“ и финалист за Наградата за най-добра книга на „Ел Ей Таймс“. Можете да я намерите в интернет на сайта EmilyLockhart.com, както и да я следвате на [@elockhartbooks](https://www.instagram.com/elockhartbooks) в Инстаграм и на [@elockhart](https://www.tumblr.com/elockhart) в Туитър.